

İNSANIN DEĞERİ VE İMTİHANI

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillâhi rabbi'l-âlemin ve'l-âkibetü li'l-muttakîn es-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn. İ'lemû eyyühe'l-ihvân enne efdale'l-kitâbi kitâbullâh fe-enne efdale'l-hedyi hedyu Muhammedin sallallahu teâlâ aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin fi'n-nâr ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

a. İmanın Kudreti

إِنَّ عَيْسَىٰ بِنَ مَرْيَمَ كَانَ يَمْشِي عَلَى الْمَاءِ وَلَوْ اِزْدَادَ
يَقِينًا لَمْشَى فِي الْهَوَىٰ

İnne İsa ibn-i Meryem kâne yemşî ale'l-mâi velev izdâde yekinen le-meşâ fi'l-hevâ.

Bu hadîs-i şerifte Cenâb-ı Hakk'ın sallallahu aleyhi ve sellem İsa aleyhisselam'ın su üzerinde de yürüdüğünden bahsediyor. Muhyiddin İbnü'l-Arabî Hazretleri de “Bir müminin ilk kemâli suyun üzerinde yürümesidir” diyor.

İlk adımı yani, kemâle ulaştığının, kerametlere ulaştığının ilk alameti suyun üzerinde yürüye-bilmesidir. İlaki gidecek ilk mertebesine. Şöyle bir izah:

Bunlar hep Cenâb-ı Hakk'ın tabi birer lütuf, ikram ve ihsanlarıdır. Yoksa kulun elinde bir şey yoktur. Kul âciz bir mahluktur. Bu âcziyle elinden bir şey gelmez. Gelen, olan, biten şeyler hep Allah Teâlâ'nın lütuf ve kereminin ihsanının tesiriyledir. Bu şöyle.

İnsanlar tabi iki kısım. Bir kemâle ulaşmış insan var. Bir de ulaşmamış.

وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ وَطُورِ سِينِينَ وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ
لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ
أَسْفَلَ سَافِلِينَ

Ve't-tîni ve'z-zeytûni, ve tûri sînîne, ve hâze'l-beledi'l-emîni, le-kad halaknâ'l-insâne fî ahseni takvimin, sümme radednâhü esfele sâfilîne. (Tîn Suresi 1-5. Ayet)

Birisi âlâyi illiyîne çıkar, birisi de esfel-i sâfilîne gider. İki uçtan ibaret.

Şimdi insanların hangisiyle temastaysa insan, hangi uç ile temastaysa, o uçtaki tesir onda hastır. Mesela yukarıya giden uç ile

alakadarsa insan; peygamberiyle, kitabıyla, dindarlarıyla, salihleriyle alakadarsa, o salihlerin, o velilerin, o kemâllerinden nebze nebze ona da geçer.

Şöyle tarif etmişler:

Bir mıknatısın var, bir de mıknatısı olmayan iki makasın var. Mıknatısı makası tutuyorsunuz bir sürü iğneyi kaldırıyor. Ötekini tutuyorsunuz hiçbir şey almıyor. Yok mıknatısı. Fakat onu mıknatısla, makasla sürtüyorsunuz şöyle, tutuyorsunuz, bakıyorsunuz ki bu da aldı.

Neden aldı bu?

Evvelce almıyordu. İşte o mıknatısla sürülmesi suretiyle, belki temas diyorlar ya, o sürülmesi dolayısıyla ondaki hal ona intikal etti. Halin ona intikal etmesiyle bu da bu sefer mıknatısmış gibi o da almaya çalışıyor ve alıyor.

Şimdi bundan ders ediyorlar tabi. Bundan da insanların [ders alması lazım]. Demir alıyor da, demir bu. Demir alabiliyor da en eşrefi mahlûk olan insan niçin almasın?

Onda da o kabiliyet daha üstün. Binâenaleyh iyi insanlarla temas ettiği müddetçe, o iyilerden iyilik ona naklolur,

farkına varmaz. Onda olan kemâl, bunda da zuhur eder. Peygamberinde olana mucize diyorlar, ümmetinde olana keramet diyorlar. Bu keramet o peygamberden ona geçmez, kendinden değil. Peygambere olan nispeti alakası ne kadarsa o kadar kendisine kerametler, lütuflar, ihsanlar, ikramlar olur.

Onun için ki, insanın ülfet ve ünsiyeti, ülfet ve ünsiyetiniz kimler ise onlardaki hal sizde tezahür edecektir. İyi ve kötü. Sizin onunla alakanız yok. Yalnız bu temas ettiğiniz insanlardaki hal size aksediyor, geçiyor. Aynadaki gibi.

Binâenaleyh, kötülükler sair oluyorsa sizde muhakkak o kötülerden geçmiştir size. Kötülük yapacak bir tiyette değildiniz, ama bakıyorsunuz ki bazı yanlışlıklar oluyor. İşte o kötülerin tesirinin (tezahürüdür). Bu insanlarda Allah bir kalp vermiş, bir gönül. Bu gönülde kendisinin zikrinde emretmiş. *Lâ ilâhe illallah* ile Allah [zikri] arasında İmâm-ı Muhyiddîn-i Arabî hazretleri şöyle bir fark vermiş. *Lâ ilâhe illallah* efdâl-i zikir demiş. Daha çok şeyde de öyle ya.

Efdalü'z-zikir: Lâ ilâhe illallah, efdalü'ş-şükür: Elhamdülillah değil mi?

Bu efdalü'z-zikir *lâ ilâhe illallah*'ı şuna benzetmiş.

“Ben seni severim.” Bu bir tabirdir. Seni sevdiğime alamettir. Fakat ben senden başkasını sevmem tabiri, seni severim tabirinden üstündür. Edebiyatçılarda malum.

Neden?

Senden başkasını sevmiyorum, artık bütün sevgi mi sana bağlı.

Lâ ilâhe illallah senden başka mabut tanımıyorum.

Binâenaleyh peygamberlerin gelişini, Cenâb-ı Hak bir rivayette 124 bin peygamber yollamış. Yirmi beş tanesi Kur'an'da açık olarak da zaten belli. Bu peygamberlerin gelişleri Allah'ı bildirmek için değildir, diyor. Bu peygamberlerin gelişleri, Allah'ı bildirmek için değildir. Çünkü Allah'ı bilmek, Allah'ın verdiği göz ve akıl ile mecburiyettir. Allah peygamber yollamamış olsaydı herkesin Allah'ı bilmesi mecburiydi. Bulacak Allah'ını.

Gözü var bakacak; bu kâinatın ucu bucu yok, seması şöyle, ayı böyle, yeri böyle, elbette bunun bir yaratan var, diyecek. Bunu demek mecburiyetindedir. Diyen olursa o kafirdir o zaman. Varlığın sahibini inkâr ediyor.

Bunu demedi mi muhalled ebediyen fi'n-nâr oluyor. Bunu Allah'ın verdiği göz ve akıl ile idrak edebilersen ehl-i imandan oluyor, cehen-nemden kurtuluyor.

Peygamberlerin vazifesi bu Allah Teâlâ'nın vahdaniyetini ilan içindir, bildirmek içindir. Mesela şimdi birçok Allah diyenler olmuş. Hatta geçen Malezya'yı tarif eden bir kitap çıksaydı, Malezya'da yılanlara tapanlarını duymadıydık. Şuna buna tapanları duyuyorduk da yılanı tapan bir mahluk bile varmış yani. Yılan! Hâlâ şimdi besledikleri evler varmış, orada yılanları beslerler, yemekler götürür, onları gider severler, koyunlarına filan sokarlarmış.

Ee, demek insanda böyle bir tiynet, hilkat var da bir mabut aramak mecburiyetinde. Onun için herkes kimi aya tapmış, kimisi güneşe tapmış, kimi yıldızlara aldanmış, kimisi insanlara aldanmış, çeşitli sürü mabut türemiş. Gece mabudu demişler, gündüz mabudu demişler, hayır mabudu demişler, şer mabudu demişler. Demişler de demişler bir sürü.

Peygamberler bunu iptal ederekten yalnız Allah, bir Allah. Hayır da O'nun, şer de O'nun, gecesi de O'nun, gündüzü de O'nun,

mahlukların hepsi O'nun. Bunu bildirmek için gelmişlerdir.

Binâenaleyh bir insan Allah'ı bilmek mecburiyetindedir, kıymet itibariyle. Bundan sonra birliğini peygamberler vasıtasıyla, ulema vasıtasıyla öğrenir.

Şimdi burada ilk mertebeye tevekkül. Bir insan Allah'a dayanırsa; tevekkül, Allah'a dayanmak. Allah'a kendisini dayayabilirse, Allah onu ilk alamet olaraktan suda yürüme kabiliyetini veriyor. İsa *aleyhisselatü vesselam*.

Meşreb. Adem *aleyhisselam*'ın meşrebi, İbrahim *aleyhisselam*'ın meşrebi var, Musa *aleyhisselam*'ın meşrebi var, İsa *aleyhisselam*'ın meşrebi var, bir de Peygamberimizin meşrebi var. İnsandaki kemâlet mertebesi nereye kadar yükseldiyse, mesela İbrahim *aleyhisselam*'ın makamına ulaştıysa, İbrahim'e, makâm-ı İbrahim diyorlar ona. Orada ateş yakmak kabiliyetli insanda meydana gelir. Tutarsın ateşi, yakmaz insanı.

Niçin?

İbrahim Aleyhisselamdaki hal intikal etmiştir O'na.

Eğer İseviyet mertebesindeyse, suda yürür İsa *aleyhisselam* gibi. Eğer bu Museviyet

diyorlar ki Musa *aleyhisselam*'ın, o da suda gark olmaz, elindeki sopası... Her hüneri işler.

Neden?

Ondaki hal ona intikal etti. Ona kadar ulaşabildiği derecesi. Peygamberimizin derecesine ulaşabilmek kutuplara mahsus. Evliyânın büyükleri. Onlarda da işte peygamberdeki hayat onlarda tamamıyla zuhur eder.

Allah şimdi cümlemizi affetsin...

O'nun kuluyuz. Bu âlem bir yokluk âlemidir yani. İşte hepimiz gelir gideriz. Rabb'iniz bir, babanız bir, peygamberiniz bir, kitabınız bir. Artık siz bu kadar birliğin içerisinde ayrılık yapmayın. Şu muvakkat âlemin içerisinde benliklerinize kapılıp da birbirinize darılmayın, arka çevirmeyin, küsmeyin. Darılmayın, birbirinizin elinden tutun, yardım edin. Kardeş gibi yaşayın, cesed-i vâhid gibi hareket edin. Saadete, selamete ulaşırsın, ulaşırsınız.

Yok böyle yapmaz da fitnelerin içerisine düşerseniz, esfel-i sâfilîne doğru kayarsanız, orada sizin arkadaşınız şeytanlar olur, firavunlar olur, şeddatlar olur.

Siz hangisiyle olmak istersiniz?

Elbette peygamberlerle olmak istersiniz. Peygamberlerle olmak istiyorsanız bu dünyanın ezasına, cefasına biraz sabr-ı tahammülle onların yolundan ayrılma kardeşim. Muvakkat bu âlem.

Kime kaldı?

Ne o firavunlara kaldı ne o peygamberlere kaldı. Herkes bu dünyada müddetini bitirip gidecek.

Onun için insana düşen peygamberinin yolunu mu seçmesi lazım, şeytanın yolunu mu seçmesi lazım?

Elbette lazım olanlar peygamberinin yolunu seçmesi lazımdır. Onun için peygamberin sünneti seniyyesine tamamıyla mütevessik, onun yolundan ayrılma. Yalanı bırak, düzeni bırak, hileyi bırak, hırsı bırak, tamahı bırak. Kardeşlerinle güzel geçin, hırsı bırak, kibri bırak, gadabı bırak. Bunların hepsi fena fena, kötü kötü huylardır.

Allah bunlardan cümlemizi muhafaza buyursun...

Ama bunu hep çocukluk devresinden, çocuğun üzerinde işlemek lazım. Çünkü bir kere bu kötü huylar insanda yerleşti miydi onu

yenmek çok zor şey. Onu çıkarıp atabilmek çok zor şey.

Onun için geçen dedi ya:

Allah'ı arıyorsan gönlünde ara.

Ne Kudüs'te ne Mekke'de ne de Hac'tadır.

diyen Niyâzî-i [Mısrî] merhumun sözü yabana atılır bir söz değil yani. Yabana atılır bir söz değil.

Binâenaleyh insan, gönlünü kötülükten muhafaza edebilmesi için muhakkak nasıl ki iyilikler iyi adamlardan geçiyor. İyileri memlekette bulup onlarla teması kurmak ve iyi yoldan ayrılmamak lazım. Bu mıknatısı olmayan makasa, sen bütün gün söyle ey makas sen de al bu iğneleri desen almaz, ama sürtünce alıyor işte. Demek ki temassız olmuyor. Temas ile insanların hâlâsı biri diğerine [geçiyor].

Onun için cumalar, vaaz meclisleri bunun vesilesidir.

Cuma'yı niçin herkes evinde kılamıyor?

Diğer vakitleri kılabiliyoruz evimizde tek başımıza, fakat cumada muhakkak bir yerde toplanmamız lazım. İşte o toplulukta iyi haller birimizden diğerine intikal eder. Hatta Kırşehirli olsa zannedersem, bir hocaefendi bizim gençlik devrimizde, padişah devriydi,

geldi bir vaaz etti Bayezid Camisi'nde. Hatırımında kalmıştır o zamandan beri.

Verem, felç hastalıklarının tedavisi cemaattir, diyor. Yalnız üzüm suyu içmek suretiyle cemaate devam eden bir insan felçten kurtulur, diyor.

Olur mu ya?

Felcin mikrobi var, şeysi var. Onun da ilacı tedavisi var.

Bu böyle olur mu hiç?

Fakat Hocaefendi ispat ediyor. Etti. Kaç tanesinin tedavi ettim dedi. Safa giriyor. Müslüman safı sık, birbirlerine böyle perçenmiş, mersus kale gibi birbirine sıkı yapışmış. Bu diyor bir elektrik vardır insanda. Bu elektrik birinden diğerine böyle saflar, intikal eder. Saf ne kadar uzun olursa bu elektrik kuvveti o kadar çoğalır. Bunun başta imama gelir Cenâb-ı Hak'tan. İmandan sonra sağına soluna bu feyz-i ilahi doludur. Bu hasta da bu cereyana tutulur, ufak bir cereyan farkına varılmaz, bu cereyanın altında tedrici surette namaza devam ede ede bakarsınız ki onun tutulan yerlerinin kanları Allah'ın rahmetine de mazhariyetle açılır. Açılır ve adam o dertten kurtulur.

Verem nasıl kurtulur ya?

Verem ayrı birşey. Ha, bu da Allah'ın bir lütfu, ihsanı..

Dedi ki, hatırımda kalan:

Japonya'da bir balık vardır, ufaktır. Kendini müdafaa etmek için, Cenâb-ı Hak her mahlukun bir müdafaa aleti var ya. Ona da elektrik kudreti vermiş. Balık sıkıştı mı elektrik saçıyor etrafına. Bu elektrik saçmasıyla bütün balıkları kaçırıyor etrafından, kaçırıyor.

Binâenaleyh bu ikinci bir dinleyişim.

Bir asker albay dedi ki:

Almanlar harpte bir yerde sıkışmışlar. Yirmi beş bin asker bir halka olmuşlar, el ele tutuşmuşlar, birkaç mumluk lambayı yakmışlar. İnsandaki elektrik kudreti, toplanıp bir yere geldi mi iki uçtan bir elektrik lambasını yakmış.

Ama sen de diyeceksin ki kömürü nerede?

Bilmem kömürün nerede olduğunu. Allah Teâlâ'nın verdiği kudretin üstünde bir kudret yok.

Binâenaleyh o elektrik kabiliyetleriyle insanlar, temas yani. Netice itibariyle temaslar insanlarda büyük hareketler yapabilmenin imkânı.

Onun için insanlar daima iyi insanları arayıp, bulup bunların dizinin dibinde oturmak mecburiyetindedir. Mecburiyetindedir yani!

Bak şimdi, Bayezid-i Bestâmî hazretlerini hepimiz bilirsiniz. Büyük mutasavvıf. Otuz sene suyun başına gitmiş de soğuk su içmemiş adam, yemesi de öyle. Fakat bu hal ile hacca gitmeye kalkmış adam ve bir de hacı olayım demiş. Üstadına demiş ki:

“Ben hacca gideceğim müsaade et bana.”

“Yok, iki sene burada otur, bana hizmet edeceksin” demiş.

“Eğer iki sene orada oturup da o üstadıma hizmet etmeseydim ben Bayezid olamazdım” diyor.

Adamın böyle kıyamete kadar kalışının yegâne sebebi bu üstadıma olan iki senelik hizmetimin mükâfatıdır, diyor. Kemâlatı su içmemekte bulmadım, ancak o üstada olan hizmetimin neticesine buldum, diyor. Temas var çünkü. O temas neticesinde onun hali ona intikal etti. Sen kendi kendine istediğin kadar riyazet et. Kırk günde bir hurmayla yaşayacak kabiliyete gel. Yine o adamsın, yine o adamsın. İyiliğin geçmesine bir iyiliğin vasıta olması lazım. Onun için Vahhabiler vasıtayı inkar

ederler. Cahilliklerinden ileri gelir. Vasıtasız iş yok. Peygamber'e de vasıta Cibril idi. Bize de vasıta peygamberdir. Vasıtayı kaldırdın mı Allah ile sen de Allah olursun o zaman.

O olur mu hiç?

Allah cümlemizi gaflet uykusundan uyandırırın...

b. Belâ ile Gelen Mükâfat

إِنَّ عِظَمَ الْجَزَاءِ مَعَ عِظَمِ الْبَلَاءِ وَالصَّبْرُ عِنْدَ صَدْمَةِ
[الصَّدْمَةِ] الْأُولَى وَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى إِذَا أَحَبَّ قَوْمًا
ابْتَلَاهُمْ فَمَنْ رَضِيَ فَلَهُ الرِّضَى وَمَنْ سَخِطَ فَلَهُ
السُّخْطُ

Inne izame'l-cezâi me'a izami'l-belâi ve's-sabru inde sadmeti'l-ûlâ ve inna'llâhe te'âlâ izâ ehabbe kavmen ibtelâhüm fe-men radiye felehü'r-ridâ ve men sehita felehü's-suhtu.

Mükâfatın büyüklüğü, gelen belanın büyüklüğü nispetindedir. Bela ne kadar büyükse, felaket, onun karşısında yapılan sabırla mükâfat da o kadar büyük olur. Sabır da, *inde sadmeti'l-ûlâ*, ilk çarpışmada şikayeti bırakmak.

Bir kavme Allah Teâlâ, bir ibtelâ verdiği vakitte ona razı olursa, *fe-men radiye felehü'r-ridâ. Ve men sehita.* Bu nereden geldi başımıza diye feryat eder kızarsan, gazab-ı ilahi vardır.

إِنَّ عَلَيْكَ السَّلَامُ تَحِيَّةُ الْمَوْتَى إِذَا لَقِيَ أَحَدَكُمْ أَخَاهُ
فَلْيَقُلْ: السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Inne aleyke's-selâmü tehiyyetü'l-mevtâ izâ lekiye ehadüküm ehâhü fe'l-yekul: "es-selâmü aleyküm ve rahmetü'llâhi ve berakâtühû."

Bazen insanlar gerek bildiklerinden, gerek bilmediklerinden ve *aleykesselam* der. Bu olmaz. Bu ölülere verilen bir selamdır. Ölülere verilen bir selam. Hakikaten verilmesi lazım gelen selam *es-selâmü aleyküm ve rahmetü'llâhi ve berakâtühû.* Bunu mektuplarınızı yazarken de, bizim yeni kaidelere değil, mektubunu yazarken başına, *Bismillahirrahmanirrahim. Es-selamu aleyküm ve rahmetullahi ve berekatühü.* Ondan sonra başlarsınız. Allah'a hamd ve senadan sonra söyleyeceğini söylersin.

Bunlar söylenmeden yazılan yazılar, kitaplar hepsi sakattır. Faydasızdır yani, hiç tesiri olmaz. Onun için geçen birisi dedi ki:

“Ben şu kadar zamandan beri vaazı nasihat ediyorum da cemaatimde bir değişiklik görmüyorum, hep aynı cemaat geliyor.”

Şimdi bak aramızdaki farka bak. Bunu tabiatıyla görmekteyiz. Biz bugün insanları toplamak imkanında değil, kaçırıyoruz cemaatimizi. Cemaatlerimizi daha kendimize ısındıracağımız yerde cemaati kendimizden uzaklaştırıyoruz. Sebepleri çok. Halbuki koca Çin'in, kocaman Çin'in içindeki Müslümanlar ne kadarsa iki tane sahabi sayesinde Müslüman olmuşlar. İki tane sahabi gitmiş oralara.

“Ya Müslüman dini vardır. Şöyledir, böyledir...” Ha bakmışlar ki gavurlukta iş yok. Hepsi Müslüman olmuşlar burada olan o kadar. İşte bugün Endonezya dediğimiz memlekete ne ordu gitmiştir, ne top tüfek, ne asker.

Fakat oraya giden tüccarlar, hacılar, macılar kimler?

Bakıyorlar, o güzel bu müslümanlık, bak ne güzel adamlar. Yalanları yok, hileleri yok, dosdoğru insanlar. Abdestlerinde, namazlarında ibadetlerinde bir fenalıkları yok,

içkileri yok. Aman demişler, iyi din bu, hadi müslüman olalım. Yüz binlerce kimse müslüman olmuşlar elhamdülillah.

Onun için Allah cümlemizi gaflet uykusundan uyandırısın...

Bak, bir iyi neler yapıyor yani. Bir iyi neler yapıyor. Aksi bir kötüte gire aynı oda.

c. Cehennem Azabının Büyüklüğü

إِنَّ غِلَظَ جِلْدِ الْكَافِرِ اثْنَيْنِ وَأَرْبَعِينَ ذِرَاعًا بِذِرَاعِ
الْجَبَّارِ وَإِنَّ ضَرْسَهُ مِثْلُ أُحُدٍ وَإِنَّ مَجْلِسَهُ مِنْ جَهَنَّمَ
مَا بَيْنَ مَكَّةَ وَالْمَدِينَةِ

Inne ğileza cildi'l-kâfiri isneyni ve erbe'îne zirâ'an bi-zirâ'ini'l-cebbâri ve inne dırsehû mislü Uhudin. Ve innehû meclisehû min cehenneme beyne Mekketi ve'l-Medîneti.

Cebbâr, burada bir meleğin adı. O meleğin arşın ile kırk iki arşın olacak derisi, bir gavurun. Bir gavurun derisi, cabbar olan o meleğin arşını ile kırk iki arşın olacak. Ne kadardır artık Allah bilir.

Ve inne dırsehû mislü Uhudin. Dişi de Uhud Dağı gibi olacak.

Ve innehû meclisehû min cehenneme beyne Mekke ve'l-Medîne. Cehennemdeki yeri

Mekke ile Medine arasındaki mesafe kadar bir yeri işgal edecek. Dişi o kadar olan adamın vücudu da elbette ona göre büyük olacak, o kadar yere sokulacak. Bundan maksat, gavurluğun ne kadar fena bir şey olduğu.

Tirmizî hadîsidir. *Hasenün sahîhun.*

إِنَّ فَاطِمَةَ أَحْصَنْتُ فَرْجَهَا فَحَرَّمَهَا اللَّهُ وَذُرِّيَّتَهَا
عَلَى النَّارِ

Inne Fâtımete ahsanet fercehâ fe-har-rama'llâhü ve zürriyyetehâ ale'n-nâri.

Hiz. Fatıma Resûlullah *sallâllâhu aleyhi ve sellem*'in kızları, Hiz. Ali Efendimiz'in de refikası. Ama bu iffetini muhafaza edişinden dolayı Cenâb-ı Hak onu ve onun zürriyetini de cehenneme haram kılmış. Yani iffet ve namusun muhafazası ne kadar büyük bir devlettir biliyor musunuz kardeşler?

Dün bir kitabımı mutalaa ederken nikah meselesine gözüme çarptı. Nikah meselesinin içerisinde mürted ile mürtedde denilen iki mesele var. Mepsut denilen kitap, ikinci cilt kırk ikinci sayfa. Orada diyor ki:

Bir insan Müslüman doğmuş, Müslümanlık olarak büyümüş, sonra da ahvalin zamanın

şeylerine karışarak fikir değiştirmiş, Müslümanlığı bırakmış, terk etmiş ve Müslümanlık aleyhinde konuşmuş, görüşmüş.

Erkek olursa buna mürted, kadın olursa mürtedde diyorlar.

Şimdi buna diyor ki, buna üç gün mühlet verilir diyor. Üç gün içerisinde tövbe istiğfar edersen sana üç gün izin verilir. Döner, tövbe istiğfar edersen ne a'la?

Etmediğin takdirde katlolunur. Asıl bunun hiçbir kimseyle evlenme hakkı da yoktur diyor.

Mesela bu gâvur oldu değil mi? Döndü. Mürted oldu. Bir gâvurlan evlensin.

Hayır, gâvurla da evlenemez diyor. Gâvurla da nikahı sahih değildir diyor.

Niçin?

Çünkü onun hayat hakkına tanınmamıştır hak diyor. Kendisine hayat hakkı tanınmadığı için başka birisiyle gâvur olsun, ne olursun evlenemez. Ne kadar acı.

Sebebi ne? Şöyle bir düşünürseniz.

Diyor ki:

Bu bir kangren gibi vücutta türemiştir. O kangren hangi azada türediyse, o aza kesilmedikçe kurtulamaz o insan.

Binâenaleyh, cemiyetlerde de böyle demişler. Cemiyetleri içindeki o mikropları temizlemezseniz sirayet eder cemiyete, sonra cemiyet artık kurtulmaz bir hale gelir, demişler.

Allah cümlemizi nevmi gafletten ikaz buyursun aziz kardeş...

Yani her şey iyi, nasıl istersen öyle yaşa dünyada. Fakat iki uç; birisi peygamberin, birisi şeytanın. Bir ucu peygamberin elinde, bir ucu da şeytanın elinde. İstersen peygamberin ipine yapış, istersen şeytanın ipine yapış. Dininde, kitabında sadıksan, peygamberin ipiyle cennete gidersin. Eğer onun ipini bırakırsan, şeytanın ipiyle cehennemine esfele sâfilîne düşersin.

Bu 42 arşınlık vücudun insanları gavurluktan, gavurluk denilen felaketten korumak için, kurtarmak için Cenâb-ı Peygamber gavurluğun fenalığını şu sözlerle bize tarif etmiş oluyor.

إِنَّ فُجُورَ الْمَرْأَةِ الْفَاجِرَةِ كَفُجُورِ أَلْفِ فَاجِرٍ وَإِنَّ بِرَّ
الْمَرْأَةِ الْمُؤْمِنَةِ كَعَمَلِ سَبْعِينَ صِدِّيقًا

*Inne fücûra'l-mer'ti'l-fâcirati ke-fücûri
elfi fâcirin ve inne birra'l-mer'eti'l-mü'mineti
ke-ameli seb'îne siddîkan.*

İşte burada da aynı şeyler. İnsanlar iki kısımdır: İyi ve kötü. Kadının da iyisine paha yok. Yetmiş sıddık huyu vardır iyi kadında. Kötü kadında bin tane kötünün kötülüğü var üzerinde. Bin facirin kötülüğünden beterdir.

d. Fakirlerin Cennete Önce Girmesi

إِنَّ فُقَرَاءَ الْمُسْلِمِينَ يُزْفُونَ كَمَا يُزْفُ الْحَمَامُ فَيُقَالُ
لَهُمْ: قِفُوا لِلْحِسَابِ فَيَقُولُونَ: وَاللَّهِ مَا تَرَكْنَا شَيْئًا
نُحَاسِبُ بِهِ فَيَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: صَدَقَ عِبَادِي
فَيَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ قَبْلَ النَّاسِ بِسَبْعِينَ عَامًا

Inne fükarâe'l-müslimîne yüzeffûne kemâ yüzeffü'l-hamâmü fe-yükâlû lehüm: Kifû li'l-hisâbi fe-yekûlûne: Va'llâhi mâ teraknâ şey'en nühâsebü bihî fe-yekûlû'llâhü azze ve celle: Sadeka 'ibâdî fe-yedhulûne'l-cennete kable'n-nâsi bi-seb'îne 'âmen.

Bu fukaralık ateşten gömlektir derler. Fukaralığa tahammül her babayiğidin harcı değildir. Ateşten gömlek, demirden leblebi derler. O her adamın harcı değildir. Binâenaleyh, burada bu fukara-i müslimine büyük mükâfatlar veriliyor, hesap misap olunmadan cennete gidiyorlar.

Melekler diyorlar:

“Nereye?”

“Hani hesap?”

“Yok, biz hesaptan müstesnayız. Çünkü bizim dünya ile ilgimiz yoktu” diyorlar.

Asıl burada fukaralık, gönle Allah'tan gayrısını sokmamak. Elde var, gönülde yok.

Şimdi bütün memleket fukara olur, hepimiz bu fukaralığa özeniriz. Böyle bir vaziyette durursak, tabiatıyla bu büyük bir vakaya dönüşür. Binâenaleyh kazanacaksınız, çalışacaksınız ama bu muavineti terk etmemek suretiyle elinde onu mal edilmeyeceksin kendine yani. Kazancını kendine mal etmek için Allah'ın dediği gibi her yere vermek için hazır olacaksınız.

إِنَّ فُقَرَاءَ الْمُهَاجِرِينَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ قَبْلَ أَغْنِيَائِهِمْ

بِمِقْدَارِ خَمْسِمِائَةِ سَنَةٍ

Inne fükarâe'l-mühâcirîne yedhulûne'l-cennete kable eġniyâihim bi-mikdâri hamsi mieti senetin.

Burada da 500 sene evvel girecek cennete (diyor). Zenginlerden evvel girecek fukara. Yani gönüllerini hırsla kaptırmayan insanlar...

إِنَّ فُقَرَاءَ الْمُسْلِمِينَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ قَبْلَ أَغْنِيَائِهِمْ
بِمِقْدَارِ أَرْبَعِينَ عَامًا حَتَّى يَتَمَنَّى أَغْنِيَاءُ
الْمُسْلِمِينَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَنَّهُمْ كَانُوا فُقَرَاءَ فِي الدُّنْيَا
وَإِنَّ أَغْنِيَاءَ الْكُفَّارِ لَيَدْخُلُونَ النَّارَ قَبْلَ فُقَرَائِهِمْ
بِمِقْدَارِ أَرْبَعِينَ عَامًا حَتَّى يَتَمَنَّى أَغْنِيَاءُ الْكُفَّارِ
أَنَّهُمْ كَانُوا فِي الدُّنْيَا فُقَرَاءَ

Inne fükarâe'l-müslimîne yedhulûne'l-cennete kable eġniyâihim bi-mikdâri erbe'îne 'âmen hattâa yetemennâ eġniyâü'l-müslimîne yevme'l-kiyâmeti ennehüm kânû fükarâe fi'd-dünyâ ve inne eġniyâe'l-küffâri le-yedhulûne'n-nâra kable fükarâihim bi-mikdâri erbe'îne 'âmen hattâa yetemennâ eġniyâü'l-küffâri ennehüm kânû fi'd-dünyâ fükarâe.

Demek ki şahısların haline göre çeşitli 40 sene, öteki 500 sene, öteki 70 sene, herkes haline göre evvel girecek.

Hattâa yetemennâ eġniyâü'l-müslimîne yevme'l-kiyâmeti ennehüm kânû fükarâe fi'd-dünyâ. Onun için zenginler o gün diyecekler ki:

“Keşke biz de dünyadayken fukarâ olaydık.”

Ve inne eğniyâe'l-küffâri le-yedhulûne'n-nâra kable fükarâihim. Gâvurların da zenginleri, fakirlerinden evvel girecek, aksine.

Bi-mikdâri erbe'îne 'âmen hattâa yetemennâ eğniyâü'l-küffâri ennehüm kânû fi'd-dünyâ fükarâe. Onlar da isteyecekler ki:

“Dünyada keşke biz de fakir olaydık” diyerek.

e. Cennetteki Özel Makamlar

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ دَارًا يُقَالُ لَهَا: دَارُ الْفَرَحِ لَا يَدْخُلُهَا إِلَّا

مَنْ فَرَّحَ الصَّبِيَّانِ

Inne fi'l-cenneti dâran yükâlû lehâ: Dâru'l-ferahi lâ yedhulühâ illâ men ferraha's-sıbyân. Cennete bir makam, bir yer, bir ev var ki, oraya ferah evi deniyor. Oraya ancak çocukları sevindirenler girecekmiş.

Yine:

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ دَارًا يُقَالُ لَهَا: دَارُ الْفَرَحِ لَا يَدْخُلُهَا إِلَّا

مَنْ فَرَّحَ يَتَامَى الْمُؤْمِنِينَ

*Inne fi'l-cenneti dâran yükâlû lehâ:
Dâru'l-ferahi lâ yedhulühâ illâ men ferraha
yetâme'l-mü'minîne.*

Burada Müslüman yetimlerine sevindirenler gireceğini açıkladı.

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ دَرَجَةً لَا يَبْلُغُهَا إِلَّا ثَلَاثَةٌ: إِمَامٌ عَادِلٌ أَوْ
ذُو رَحِمٍ وَصَوْلٌ أَوْ ذُو عِيَالٍ صَبُورٌ لَا يَمُنُّ عَلَى أَهْلِهِ
بِمَا يُنْفِقُ عَلَيْهِمْ

*Inne fi'l-cenneti deraceten lâ yeblüghûhâ
illâ selâsetün:* Cennette bir derece var. Oraya
ancak üç kişi girecek. Üç kişiye nail olur.

Birisi *İmâmün âdil*. Adil.

İkincisi, *zû rahimin vesûlün ev zû 'iyâlin
sabûrun*. Yahut çok çoluğu çocuğu var,
yetiştiremiyor onlara şeyi, sabırlı.

*Lâ yemünnü alâ ehlihî bimâ yünfiku
aleyhim*. Ve onlara verdikleriyle onların
başlarına da kakmıyor Onlara verdiği şeyi. Sıla-
i rahim, akrabalarına sıla-i rahim yapanlar, ya-
hut böyle fakir olup sabredenler.

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ دَرَجَةً لَا يَنَالُهَا إِلَّا أَرْبَابُ الْهُمُومِ أَيُّ:
فِي طَلَبِ الْمَعِيشَةِ

Inne fi'l-cenneti deraceten lâ yenâlühâ illâ erbâbü'l-hümûmi ey: Fî talebi'l-me'îşeti.

Yine cennette bir derece var. Oraya ancak maîşet sıkıntısı çekenler girecek. Maîşetin kendinde güçlük çekiyor, sıkıntı çekiyor, nafakayı tam manasıyla kazanamıyor. Ondandır dolayı içinde bir şey var, darlık var. O darlığa da sabrediyor, mükâfatı cennette onun olacak.

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ لَقَصْرًا حَوْلَهُ الْبُرُوجُ وَالْمُرُوجُ لَهُ
خَمْسَةٌ أَلْفِ بَابٍ لَا يَدْخُلُهُ وَلَا يَسْكُنُهُ إِلَّا نَبِيٌّ أَوْ
صِدِّيقٌ أَوْ شَهِيدٌ أَوْ إِمَامٌ عَادِلٌ

Inne fi'l-cenneti le-kasran havlehü'l-bür-ûcü ve'l-mürûcü lehü hamsetü âlâfi bâbin lâ yedhulühû ve lâ yeskünühû illâ nebiyyün ev siddîkun ev şehîdün ev imâmün âdilün.

Cennette bir derece var. Öyle köşkle her tarafı süslü. Beş bin kapılı. Buraya kimse girmez ve burada kimse sakin olmaz. Ya nebidir sakin olacak, ya siddik'tir, ya şehid'tir, ya imâmün âdil'dir. Bir dört kimse için demek, o tahsis olunur.

Yine bakınız, tabi bu nebi olmak güç, siddik olmak o da güç, şehit olmak o da güç,

imam-ı âdil olmak o da güç. Hangi bahtiyarlara kim bilir nasiptir bu?

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ لَعَمُودًا مِنْ ذَهَبٍ عَلَيْهِ مَدَائِنٌ مِنْ
زَبْرُجَدٍ تُضِيءُ لِأَهْلِ الْجَنَّةِ كَمَا يُضِيءُ الْكَوْكَبُ
الدُّرِّيُّ فِي جَوْ السَّمَاءِ لِلْمُتَحَابِّينَ فِي اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

Inne fi'l-cenneti le-amûden min zehebin aleyhi medâinü min zebercedin tûdîü li-ehli'l-cenneti kemâ yûdîü'l-kevkebü'd-dürriyyü fî cevvi's-semâi li'l-mütehâbbîne fi'llâhi azze ve celle.

Şimdi bu öteki zor.

Nebi, Allah'ın lütfuna bağlı. Kimi ne isterse ne yapar.

Sıddık, Ebû Bekr-i Sıddık gibi, bu da Allah'ın bir lütfu.

Şehit, Allah için şehit olanlar da azdır ha. Her ölen şehit olmaz. Allah için ölen, o şehitler, onların da sayısı azdır.

İmam-ı Adil, onun sayısı da azdır. Hazreti Ömer gibi, Osman gibi.

Ama şimdi bu, hepimiz için gayet basit. Bu okuduğum gayet kolay. Cennette bir amut vardır, bir altındandır. Onun üstünde şehirler vardır, zebercetten.

*Tüdû li-ehli'l-cenneti kemâ yüdû'l-kev-
kebû'd-dürriyyü fî cevvi's-semâi.* Gökteki o
parlak yıldızlar, yeri nasıl aydınlatıyorlarsa,
onlar da cenneti böyle aydınlatıyorlar. Bunlar,
bu cennette bu bir ağaç, amut var. Üzerinde
çeşitli böyle şehirler var, hem de zebercetten.
Hep böyle ışığı, bütün cenneti aydınlatıyor.

Kimin içindir bu?

Li'l-mütehâbbîne fi'llâhi azze ve celle.
Allah için sevişenlere bu. Şehit olmaya, sıddık
olmaya, nebî olmaya lüzum yok burada. Allah
için Müslümanların birbirini sevmesi. Gayesiz
ama, kasıtsız birbirlerini Müslümanların
sevmesi ve birbirlerine muavenet etmesi,
yardım etmesi. Bu ne kadar büyük bir şey. Ne
kadar kolay ve ne kadar da büyük bir mükâfat
karşılığı.

Müslümanlar birbirini sevecek.

Kini bırak, hırsı bırak.

Şimdi bir şey var bu kötü huyların arasında
olanlardan. İnsanlar daima kendisinden
kuvvette, kudrette, mansapta ne de olursa
aşağı gördüklerini tahkir eder. İşte hani bak, o
müminin içerisinde sınıfta bir şey yaparken
Cenâb-ı Peygamber Kâbe'ye dedi:

“Ey Kâbe! Müminin ind-i ilahiyede öyle hürmeti vardır ki senden büyüktür ha! Müminin ind-i ilahiyedeki hürmeti senden büyüktür.”

Şimdi birimizin efendim imkanı yok ya, Kâbe'nin bir tarafından bir taş koparsın, yahut Kâbe'ye bir taş atsın. İmkanı yok, olmaz. Hatta Kâbe'nin içerisinde taşlar vardır ya, dökülen, o taşlardan bazıları alıp da “Hadi memleketimize götüreyim” diyenler de olur. Yapamayız. “Buranın malı” deriz. “Aman, elleşmeyeyim, günaha gireriz” der. Bir Kâbe'nin taşını elleşemiyorsun da, İndi İlahide, Ondan Efdal, eşrefi mahlûk Müslüman, mümin.

Ekmel olan bu insanı nasıl tahkir edersin?

Nasıl onu terciv edersin?

Nasıl ona bağırır çağırırsın?

Senden ufak ama, ind-i ilahide ki kıymetine bak. Senden ufak olduğuna bakma. İndi ilahiyedeki kıymeti müminin çok yüksektir. Onun için herkesin birbirine saygı, hürmet, sevgi göstermesi mecburidir. Hele bu cennetteki mükâfatı kazanabilirsin. En basit. Birbirimizi sevdik miydi işte cennetteki bu güzel yeri Allah Teâlâ bize lütfedecek. Onun için benliği, kibri, gururu, varlığı bırakıp birbirlerimize güzelce sarılmak lazım.

Allah cümlemizi affetsin... Bu nimetlerine mazhar olan sevgili kullarından etsin cümlemizi...

Yine bak:

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ مِائَةَ دَرَجَةٍ أَعَدَّهَا اللَّهُ لِلْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ مَا بَيْنَ الدَّرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ فَإِذَا سَأَلْتُمُ اللَّهَ فَاسْأَلُوهُ الْفِرْدَوْسَ فَإِنَّهُ أَوْسَطُ الْجَنَّةِ وَأَعْلَى الْجَنَّةِ وَفَوْقَهُ عَرْشُ الرَّحْمَنِ وَمِنْهُ تَفَجَّرُ أَنْهَارُ الْجَنَّةِ

Inne fi'l-cenneti miete deracetin eaddeha'llâhü li'l-mücâhidîne fî sebîli'llâhi mâ beyne'd-deraceteyni kemâ beyne's-semâi ve'l-ardi. Fe-izâ seeltümü'llâhe fe'selûhü'l-firdevse, fe-innehû evsetu'l-cenneti ve a'le'l-cenneti ve fevkahû arşu'r-rahmâni ve minhü tefecceru enhâru'l-cenneti.

Cennette böyle yüz derece var ki Cenâb-ı Hak bunu da mücahidlere vaad etmiş. Her bir derecenin arası da arz ve sema kadar geniş.

Fe-izâ seeltümü'llâhe fe'selûhü'l-firdevs. Cenâb-ı Hak'tan cennet yerleri isterken isteyeceğiniz yer firdevs cenneti olsun.

Bu, *fe-innehû evsetu'l-cenneti ve a'le'l-cenneti ve fevkahû arşu'r-rahmâni*. O en güzel yeri cennetin. Onu isteyin Allah'tan.

Ve minhü tefecceru enhâru'l-cenneti. Bütün cennetin dereleri de o Firdevsten çıkar. Kökü birdir. Fakat dörde ayrılır. Birisi, gayet güzel su. Birisi, süt deryası. Birisi, bal deryası. Birisi, şaraplar. Ama bir kökten çıkmışlar. Bir kökten çıkar, dörde ayrılır, böyle gider. Mümin aynı böyledir işte.

Bayezid-i Bestâmî hazretlerine emretmişler.

Papazların toplantısı varmış.

“Yâ Bayezid, sen de git o toplantıya iştirak et.”

“Yâ Rabbi nasıl olur, papazların toplantısına ben iştirak edersem bu kıyafetle benim Müslüman olduğumu anlarlar, öldürürler beni.”

“Ya onların kıyafetine bürünecek, saklı olarak gideceksin oraya. Onlar gibi.”

Ama olmuyor, o pislığe girmek de günah. Ertesi akşam, ertesi akşam, ertesi akşam aynı rüyalar tekrar ediyor. Yapalım öyleyse diyor. Bunda bir hikmet var. Gidiyor.

Şimdi onun girmesiyle Cenâb-ı Hakk'ın bakışına bakın. Cenâb-ı Hakk'ın verdiği kerametlerden birisi, papazın dili tutuluyor. Konuşamaz papaz. Öteki papazlar diyorlar ki:

“Papaz efendi bizi topladın buraya, ne diyeceksin, desene.”

Diyor ki:

“Bir Muhammed'i var, dilimi tuttu, konuşamıyorum” diyor.

“Bu, Allah Teâlâ'nın verdiği kerametlerden nebzelendir yani.”

Bayezid-i Bestâmî kendini gösteriyor. Diyor, sorularımızı cevap verirsen ne a'la? Soruyor, birçok sorular, hepsine cevap veriyor Bayezid-i Bestâmî . O arada da bunu soruyor işte. Bir yerden, cennette böyle dört tane su çıkacak diyor. Bunun insanda misali kafadır diyor. Burnundan ayrı çıkar, gözden ayrı çıkar, ağızdan ayrı çıkar, kulaktan ayrı çıkar diyor. Hepsi bir insanda aynı müşahede edilmiştir. Cenâb-ı Hak, hepsi de Müslüman oluyorlar sonra. Cenâb-ı Hakk'ın hikmeti.

Papaz diyor, ötekiler de onu tasdik ediyor. Mesele halloluyor, gidiyor. Cenâb-ı Hakk'ın. İşte bu temasın tesiriyle olan bir şey. Onun için

orası çok güzel. İnşaallah Cenâb-ı Hakk'ı size lütfeder...

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ مِائَةَ دَرَجَةٍ لَوْ أَنَّ الْعَالَمِينَ اجْتَمَعُوا
فِي إِحْدَاهُنَّ لَوْسَعَتْهُمْ

Inne fi'l-cenneti miete deracetin lev enne'l-âlemîne icteme'û fî ihdâhünne le-vesi-athüm. Cennette bir yer var. Yüz derece var. Fakat bunlardan bir tanesine bütün kainat, bir tanesini versen, bütün kainat kâfi. Doksan dokuz tanesi fazladan. O kadar bol veriyor Cenâb-ı Hak.

f. İyiliğin ve İbadetin Ödülü

إِنَّ فِي الْجَنَّةِ لَغُرَفًا يَرَى مَنْ فِي ظَاهِرِهَا مَنْ فِي
بَاطِنِهَا وَيَرَى مَنْ فِي بَاطِنِهَا مَنْ فِي ظَاهِرِهَا لِمَنْ
أَطَابَ الْكَلَامَ وَأَفْشَى السَّلَامَ وَأَطْعَمَ الطَّعَامَ وَأَدَامَ
الصِّيَامَ وَبَاتَ لِلَّهِ قَائِمًا وَالنَّاسُ نِيَامٌ

Inne fi'l-cenneti le-ğurafen yerâ men fî zâhirihâ men fî bâtinihâ ve yerâ men fî bâtinihâ men fî zâhirihâ li-men etâbe'l-kelema ve efşe's-selâme ve et'ame't-ta'âme ve edâme's-siyâme ve bâte lillâhi kâimen ve'n-nâsü niyâmün.

Gayet basit, kolay bir şey.

Şimdi cennette öyle bir köşk var, nurdan yani. İçinden bakarsan dışarısı görülür, dışarıdan bakarsan içerisi görülür. İnsanın da öyle. Vücudunun ilikleri görünecek ne kadar kapasan bile. Cennet var. Hele hanımlardan, huri hanımları, yani içinin iliğine varıncaya kadar görünecek bir vasıfta olacaklar. Üstlerine girdiği esbaplar, o içini saklamaya kadir olmayacak.

Şimdi Cenâb-ı Hak bu cenneti veriyor bize. Şu kadar şeyler.

Li-men etâbe'l-kelema. Konuşurken güzel konuşur, tatlı konuşur, incitmiyor kimseyi, kırmıyor kimsenin gönlünü. Herkesi kendinden daha üstün, daha mükemmel, daha iyi insan tanıyaraktan, ona mütevazihane, alçak gönüllükle tatlı tatlı konuşur. Sözüne tatlı konuşan adam.

Bu çok güzel bir ders ama. Çok güzel bir ders.

İnsanda bir benlik var. Buna meydan vermiyor işte. Kızdı mıydı ne gözü görür ne kulağı işitir ağızından çıkanı. Yok, bunu bırakmak lazım. Bırakamazsın. Sürtünme olmadıkça bırakamazsın.

İkincisi, *ve efşe's-selâme*. Her gördüğüne *es-selamu aleyküm. es-selamu aleyküm. es-selamu aleyküm*. Ver selamı. Kimseye selam vermemek hakaretten ibaret. Seni beğenmiyor. Beğenmediği için selam vermiyor. Açık.

Halbuki biz camiye gelen Müslümanların da bunu yaptıkları vaki. Biz selamlarına mazhar olamadığımız birçok kardeşler var. Beş vakit camiye gelir, namaz kılar, selam vermeden gelir gider. Selam vermek, tatlı dil, güler yüz. İki...

Üçüncüsü. *Ve et'ame't-ta'âme*. Yemek yediriyor. Bu da bir derstir.

Hacılık nedir demişler?

Hacc-ı Mebrur diyorlar. Kabul olunan bir hac. Yemek yedirmek. En kolay bir şey. Ama en zor bir şey. Kimse yapamaz bunu.

Ve edâme's-sıyâme. Bir de oruç, orucu devamlı tutuyor. Yalnız Ramazan'a mahsus yapmıyor orucu. Pazartesi diyor tutuyor, perşembe diye tutuyor, ayın on üçüdür diye tutuyor, on dördü, on beşi diye tutuyor, ayın ilkidir diye tutuyor, ayın sonudur diye tutuyor. Yani dünyaya metelik vermiyor, hep ahiretini kazanmak için bu gibi şeyleri yapıyor.

Ve bâte lillâhi kâimen ve'n-nâsü ni-yâmün. Herkes uyuyor, o Allah'ın huzuruna dikiliyor. Herkes yatağa giriyor, o da Allah'ın huzuruna dikiliyor. Herkes karanlığı, ses kesilmiş, seda kesilmiş.

“Aman Yâ Rabbi! İşte ben senin divanına durdum.”

Allah-u Ekber, kesiyor irtibatını dışarıdan. Allah-u Ekber. Bağlıyor elini, başlıyor, *El-hamdü lillahi rrabbil alemin* diyerekten Kur'an'ı okumaya. Şimdi o, gündüzünde okuyoruz bunu ama geceninki başka. Şimdi o Allah Teâlâ'nın kelamını dilde döndürüyor, kalpten de çıkarıyor. O Allah'la ünsiyet değil de nedir ya? Kulun Allah ile baş başa kalmış, elhamını okuyor. Efendim, ne güzel manalar geniş geniş. Zammı Suresini okuyor. Bazı ayetler vardır ki çok ibretlidir. Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* onları çok tekrar ederdi.

Namazda tekrar okuyor ayeti. Bir daha okuyor, bir daha okuyor, bir daha okuyor. Yirmi kere, otuz kere, elli kere böyle. Hatta bir ayette sabahlayanlar var. Bırakamıyor onu. Çünkü onun şiddetinin altında, teessirinin altında kalmış kendisi geçemiyor ileriye.

Ve bâte lillâhi kâimen ve'n-nâsü niyâmün.

Herkes uyuyor, o da Allah ile kalıyor. Bu ne bahtiyarlık. Ama şimdi bu daimi olmaz. Ama hiç olmazsa yarım saat, bir saat, bir çeyrek saat, insan gecenin bir vaktinde şöyle Cenâb-ı Hak'la yalnız başına kalabilirse ne mutlu bu insana.

إِنَّ فِي جَهَنَّمَ وَادِيًا وَفِي ذَلِكَ الْوَادِي بُرٌّ يُقَالُ لَهُ:

هَبْهَبٌ. حَقُّ عَلَى اللَّهِ أَنْ يُسْكِنَهُ كُلَّ جَبَّارٍ

Inne fî cehenneme vâdiyen, ve fî zâlikel-vâdî bi'run yukâlu lehû: Hebheb. Hakkun 'alallâhi en yuskinehû külle cebbâr.

Cehennemde bir çukur var, vadi.

Onun adına ne diyorlar?

Kuyu. Onun adı *Hebheb*.

Hakkun 'alallâhi en yuskinehû külle cebbâr. Allah'ın varlığını, vahdaniyetini inkâr eden cabbârların, zalimlerin orada iskanı Allah'ın üzerine haktır diyor. Yani gavurluk kolay bir şey ama ahirette çok berbat.

Onun için Allah cümlemizi affetsin, mağfiret etsin, evlatlarımıza selahiyetler nasip eylesin, iyilikler nasip etsin... Ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in izi üzerine gidip, *Lâ ilâhe illallah Muhammedun Resûlullah*

diyerekten hüsn-ü hatimelerle Allah Teâlâ'ya
mülâki olma devlet şerefine sizi de bizi de nail
etsin...

Lillahi teâla'l-Fâtiha.

Mehmet Zahid KOTKU

İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/
Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için
tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ